

Μετάφραση προσαρμογή και στάθμιση της Κλίμακας Μέτρησης Χορευτικής Ταυτότητας στο Ελληνικό χορευτικό περιβάλλον

Βουτσά, Χ.^{1*}, Παυλίδου, Ε.², Πίτση, Α.¹, Μασάδης, Γρ.¹, Βουλγαρίδης, Γ.³, Μαυρίδου, Ζ.¹

¹Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

²Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

³2^ο Γυμνάσιο Αλεξανδρούπολης

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σκοπός της παρούσας μελέτης ήταν η μετάφραση, προσαρμογή και στάθμιση της Κλίμακας Μέτρησης της Χορευτικής Ταυτότητας (Dancer Identity Measurement Scale, DIMS) στην ελληνική γλώσσα και στο ελληνικό χορευτικό περιβάλλον. Επιπλέον, διερευνήθηκε ο ρόλος του φύλου και του είδους χορού ως παράγοντες διαφοροποίησης της χορευτικής ταυτότητας. Στην έρευνα συμμετείχαν συνολικά 223 χορευτές και χορεύτριες, εκ των οποίων 103 συμμετείχαν στη Διερευνητική Παραγοντική Ανάλυση (ΔΠΑ) και 120 στην Επιβεβαιωτική Παραγοντική Ανάλυση (ΕΠΑ). Η κλίμακα DIMS, που δημιουργήθηκε το 2010 στην αγγλική γλώσσα, μεταφράστηκε και σταθμίστηκε με τον προτεινόμενο ελληνικό τίτλο «Κλίμακα Μέτρησης Χορευτικής Ταυτότητας» και περιλαμβάνει 7 ερωτήσεις, οι οποίες συγκροτούν έναν ενιαίο παράγοντα. Οι στατιστικές αναλύσεις περιελάμβαναν περιγραφική στατιστική, ΔΠΑ και ΕΠΑ, εκτίμηση της εσωτερικής συνοχής και ανάλυση One-way ANOVA. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι: α) η ΔΠΑ ανέδειξε τη μονοπαραγοντική δομή της κλίμακας με υψηλή εσωτερική συνοχή, β) η ΕΠΑ επιβεβαίωσε τη μονοπαραγοντική δομή βάσει των δεικτών προσαρμογής, γ) οι γυναίκες παρουσίασαν υψηλότερα επίπεδα ταύτισης με τον χορό σε σχέση με τους άνδρες και δ) οι συμμετέχοντες στον ελληνικό παραδοσιακό χορό εμφάνισαν τη χαμηλότερη ταύτιση με τον χορό. Συνολικά, τα ευρήματα καταδεικνύουν ότι η κλίμακα αποτελεί έγκυρο και αξιόπιστο εργαλείο αξιολόγησης της χορευτικής ταυτότητας, ενώ παράγοντες όπως το φύλο και το είδος χορού διαφοροποιούν σημαντικά τα επίπεδά της.

Λέξεις κλειδιά: Σύγχρονος χορός, Ελληνικός παραδοσιακός χορός, Θετική εκτίμηση του σώματος, Επιβεβαιωτική παραγοντική ανάλυση.

Εισαγωγή

Πριν την εξέταση και παρουσίαση της χορευτικής ταυτότητας, κρίνεται αναγκαίο να γίνει μια σύντομη αναφορά στην έννοια της ταυτότητας, τόσο ως νοητική κατασκευή όσο και ως μορφή αυτοαντίληψης. Η σημασία της για την ανθρώπινη ύπαρξη αναγνωρίζεται έμμεσα από το πλήθος των επιστημών που έχουν ασχοληθεί με τη μελέτη της, όπως η φιλοσοφία, η ψυχολογία, η

Διεύθυνση αλληλογραφίας:

Χαρίκλεια Βουτσά
Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης
Τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού
Πανεπιστημιούπολη, 69100 Κομοτηνή

E-mail: hvoutsas@googlemail.com

κοινωνιολογία και η ανθρωπολογία. Στις προσεγγίσεις αυτές, η ταυτότητα νοείται ως μια δυναμική και πολυδιάστατη νοητική κατασκευή, η οποία συμβάλλει καθοριστικά στην εννοιοδότηση του εαυτού, στη διαμόρφωση των διαπροσωπικών σχέσεων –σημαντικών και μη–, αλλά και στον τρόπο με τον οποίο το άτομο γίνεται αντιληπτό από τους άλλους (Kroger, 1996; Vrizas, 2005). Αν και εκ πρώτης όψεως φαίνεται σταθερή και αμετάβλητη, η ταυτότητα εξελίσσεται και αναδιαμορφώνεται καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής, υπό την επίδραση κοινωνικών, πολιτισμικών και περιβαλλοντικών παραγόντων. Ιδιαίτερα κατά την εφηβεία, το σχολικό και το κοινωνικό περιβάλλον αναδεικνύονται σε καθοριστικούς παράγοντες διαμόρφωσης της ταυτότητας (Filippou, Goulimaris, Serbezis, Genti & Davoras, 2010; Hall, 1996).

Η ταυτότητα είναι έννοια πολυδιάστατη, καθώς το άτομο εντάσσεται ταυτόχρονα σε πολλαπλά ταυτοτικά σύνολα: ατομικό, συλλογικό, κοινωνικό, πολιτισμικό, φυλετικό, εθνικό ή θρησκευτικό. Οι διαστάσεις αυτές δεν λειτουργούν ανεξάρτητα, αλλά αλληλεπιδρούν και συνδιαμορφώνονται. Ο Giddens (1991) υποστηρίζει ότι η ταυτότητα αποτελεί ένα αυτοβιογραφικό εγχείρημα, που συγκροτείται μέσα από έναν συνεχή αναστοχασμό και επαναπροσδιορισμό του εαυτού. Συμπληρωματικά, η Butler (1990) εισάγει την έννοια της «επιτέλεσης», θεωρώντας ότι η ταυτότητα δεν προϋπάρχει αλλά συγκροτείται μέσα από επαναλαμβανόμενες πράξεις.

Μία από τις επιμέρους ταυτότητες του ατόμου είναι και η χορευτική ταυτότητα, η οποία αναπτύσσεται μέσω της συμμετοχής σε χορευτικές δραστηριότητες. Μέσα από αυτές, το άτομο έχει τη δυνατότητα να εκφράσει και να επικοινωνήσει τα συναισθήματά του, να προβάλλει την προσωπικότητά του, να αναδιαμορφώσει τον εαυτό του και τις κοινωνικές του σχέσεις. Στη διαδικασία αυτή, κεντρικό ρόλο κατέχει το χορευτικό σώμα, το οποίο λειτουργεί ως μέσο νοηματοδότησης και μη λεκτικής έκφρασης (Pickard, 2012α). Σύμφωνα με την Pickard (2012β), σημαντικοί παράγοντες στη διαμόρφωση της χορευτικής ταυτότητας είναι η σωματική πειθαρχία, τα αισθητικά πρότυπα, η τελειοθηρία, καθώς και η ανάγκη για δημιουργία και αυτοέκφραση. Όταν ο χορευτής δεν εκτελεί μηχανικά τις κινήσεις, αλλά αναζητά μέσα από αυτές συναισθηματική ολοκλήρωση, ο χορός –ως ενσώματη τέχνη– προσφέρει τη δυνατότητα προσωπικής αφήγησης, αποτύπωσης εμπειριών και συναισθηματικής κατάστασης (Aalten, 2007). Μέσω της κίνησης, το άτομο μπορεί να ανακαλύψει, να διαμορφώσει και να εξωτερικεύσει διαφορετικές πτυχές της ταυτότητάς του (Fortin, Long & Lord, 2002).

Ως χορευτική ταυτότητα, επομένως, ορίζεται η αίσθηση του εαυτού που αναδύεται από τη συνεχή συμμετοχή σε χορευτικές δραστηριότητες, και η οποία σταδιακά εξελίσσεται σε τρόπο ζωής και κοινωνικής συμπεριφοράς (Agaiby, 2021). Αντίστοιχα, οι Fortin, Long και Lord (2002) την περιγράφουν ως ενσώματη και βιωματική έννοια, που συγκροτείται μέσα από τη διαρκή συμμετοχή σε σωματικές πρακτικές μάθησης και χορευτικές εμπειρίες, καθώς και από τη συνύπαρξη με άλλους χορευτές. Η διαμόρφωσή της εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιο εντός του οποίου λαμβάνει χώρα ο χορός.

Η Agaiby (2021) προτείνει ότι η χορευτική ταυτότητα συντίθεται από τέσσερις βασικές διαστάσεις: (α) προσωπική ταύτιση με τον χορό, (β) επαγγελματική/καλλιτεχνική ταυτότητα, (γ) σωματική/ενσώματη ταύτιση και (δ) κοινωνική σύνδεση μέσω του χορού. Οι διαστάσεις αυτές επηρεάζονται σημαντικά από παράγοντες όπως η ηλικία, το φύλο, η πολιτισμική προέλευση, καθώς και το εκπαιδευτικό και κοινωνικό περιβάλλον (Bond & Stinson, 2000; Pickard, 2012α).

Παρά το έντονο ερευνητικό ενδιαφέρον που έχει αναπτυχθεί γύρω από τη χορευτική ταυτότητα σε διαφορετικά επιστημονικά πεδία –όπως η χορολογία, η παιδαγωγική, η κοινωνική ανθρωπολογία και η ψυχολογία–, τα διαθέσιμα εργαλεία μέτρησής της είναι ελάχιστα. Μέχρι

σήμερα έχουν καταγραφεί μόνο τρεις κλίμακες, οι οποίες αναπτύχθηκαν με αφετηρία την Κλίμακα Μέτρησης της Αθλητικής Ταυτότητας (Athletic Identity Measurement Scale, AIMS) των Brewer, VanRaalte και Linder (1993).

Η πρώτη, χρονικά, κλίμακα είναι η Κλίμακα Μέτρησης της Χορευτικής Ταυτότητας (Dancer Identity Measurement Scale, DIMS) των Langdon και Petracca (2010), η οποία παρουσιάζεται αναλυτικά στο κεφάλαιο της Μεθοδολογίας. Ακολούθησε η Κλίμακα Μέτρησης της Ταυτότητας Baller (Baller Identity Measurement Scale, BIMS) των Harrison, Tranyowicz, Bukstein, McPherson-Botts και Lawrence (2014), η οποία σχεδιάστηκε για την αξιολόγηση της αθλητικής ταυτότητας Αμερικανών φοιτητών-ποδοσφαιριστών, αλλά χρησιμοποιήθηκε και σε μελέτες χορευτών. Η κλίμακα περιλαμβάνει 10 διατυπώσεις, καταμεμημένες σε τέσσερις παράγοντες («κοινωνική ταυτότητα», «αποκλειστικότητα», «θετική συναισθηματικότητα», «αρνητική συναισθηματικότητα»), με υψηλή εσωτερική συνοχή (Cronbach's $\alpha \approx .90$). Μετέπειτα, η BIMS μεταφράστηκε και προσαρμόστηκε στην ιταλική γλώσσα (BIMS-IT) από τους Lupo και συνεργάτες (2017), επιβεβαιώνοντας μερικώς τη δομή της. Αντίστοιχα, οι Ohashi, Wang, Shingleton και Nock (2023) την εφάρμοσαν για τη μέτρηση της χορευτικής ταυτότητας σε νεαρές χορεύτριες κλασικού χορού.

Η τρίτη και πλέον πρόσφατη κλίμακα είναι το Ερωτηματολόγιο Ταυτότητας Χορευτή» (Dance Identity Questionnaire, DIQ), που αναπτύχθηκε από την Agaiby (2021). Πρόκειται για το μοναδικό εργαλείο που κατασκευάστηκε εξ αρχής με σκοπό τη μέτρηση της χορευτικής ταυτότητας. Η Agaiby στηρίχθηκε σε θεωρίες προσωπικής ταυτότητας (Erikson, 1974), κοινωνικής ταυτότητας (Tajfel & Turner, 1979) και ενσώματης ταυτότητας (Merleau-Ponty, 1945; Πουρκός, 2019; Thomas, 2003). Με μεθοδολογική προσέγγιση μεικτής φύσης, συνδύασε συνεντεύξεις με χορευτές/χορεύτριες διαφορετικών ειδών χορού και φαινομενολογική ανάλυση, από την οποία προέκυψαν θεματικές που διαμορφώθηκαν σε ερωτήσεις για τη μέτρηση της χορευτικής ταυτότητας.

Συνοψίζοντας, η ανασκόπηση δείχνει ότι δεν υπάρχει μέχρι σήμερα έγκυρη και αξιόπιστη κλίμακα αξιολόγησης της χορευτικής ταυτότητας και των δύο φύλων στο ελληνικό χορευτικό περιβάλλον. Ως εκ τούτου, ο σκοπός της παρούσας μελέτης ήταν η μετάφραση και στάθμιση της DIMS (Langdon & Petracca, 2010) στην ελληνική γλώσσα και στο ελληνικό πολιτισμικό πλαίσιο, καθώς και η διερεύνηση του φύλου και του είδους χορού ως παραγόντων διαφοροποίησης της χορευτικής ταυτότητας.

Μέθοδος

Συμμετέχοντες

Στην έρευνα συμμετείχαν συνολικά 223 άτομα, εκ των οποίων τα 103 συμμετείχαν στη Διερευνητική Παραγοντική Ανάλυση (ΔΠΑ) και τα 120 στην Επιβεβαιωτική Παραγοντική Ανάλυση (ΕΠΑ). Το δείγμα περιελάμβανε άνδρες και γυναίκες, οι οποίοι ανήκαν σε διαφορετικά είδη χορού, όπως σύγχρονο, κλασικό, Latin και ελληνικό. Τα δημογραφικά χαρακτηριστικά του δείγματος παρουσιάζονται αναλυτικά στον Πίνακα 1.

Πίνακας 1. Δημογραφικά χαρακτηριστικά του δείγματος

Φύλο			Σύνολο	Είδος χορού			Σύνολο
Ανδρας	Γυναίκα	Σύγχρονος		Κλασικός	Latin	Ελληνικός	
%	%	%	%	%	%	%	

ΔΠΑ	26	25.2	77	74.8	103	30	29.1	24	23.3	23	22.3	26	25.2	103
ΕΠΑ	30	25.0	90	75.0	120	36	30.0	29	24.2	26	21.7	29	24.2	120
Σύνολο	56	25.1	167	74.9	223	66	29.6	53	23.8	49	22.0	55	24.6	223

Η κατανομή του δείγματος ανά φύλο έδειξε υπεροχή των γυναικών, οι οποίες αποτελούσαν περίπου το 75% σε κάθε υποσύνολο της έρευνας, ενώ οι άνδρες αντιστοιχούσαν στο 25%. Όσον αφορά τα είδη χορού, η κατανομή ήταν σχετικά ισομερώς κατανεμημένη, με μικρές διαφορές μεταξύ των υποομάδων. Η σύνθεση του δείγματος, τόσο σε επίπεδο φύλου όσο και είδους χορού, εξασφάλισε την αντιπροσωπευτικότητα για την αξιολόγηση της χορευτικής ταυτότητας στο ελληνικό πλαίσιο και επέτρεψε τη διερεύνηση πιθανών διαφοροποιήσεων με βάση τα δύο αυτά δημογραφικά χαρακτηριστικά.

Ερωτηματολόγιο

Η DIMS των Langdon και Petracca (2010) αναπτύχθηκε ως προσαρμογή της AIMS των Brewer, VanRaalte και Linder (1993) στο πλαίσιο του χορού. Η αρχική AIMS περιλαμβάνει 10 διατυπώσεις, όπως η «Θεωρώ τον εαυτό μου ως αθλητή/τρια», οι οποίες απαντώνται σε επταβάθμια κλίμακα Likert, από 1 («διαφωνώ απόλυτα») έως 7 («συμφωνώ απόλυτα»). Αρχικά, η AIMS χρησιμοποιήθηκε ως μονοπαραγοντική κλίμακα για την αξιολόγηση της συνολικής αθλητικής ταυτότητας του ατόμου, ενώ αργότερα προτάθηκε η χρήση της με τέσσερις υποκλίμακες:

- Η πρώτη υποκλίμακα, «προσωπική ταυτότητα», περιλάμβανε τις διατυπώσεις 1 και 2.
- Η δεύτερη υποκλίμακα, «κοινωνική ταυτότητα», περιλάμβανε τις διατυπώσεις 3 και 7.
- Η τρίτη υποκλίμακα, «αποκλειστικότητα», περιλάμβανε τις διατυπώσεις 4, 5 και 9.
- Η τέταρτη υποκλίμακα, «αρνητικός συναισθηματισμός», περιλάμβανε τις διατυπώσεις 8 και 10.

Αργότερα, οι Brewer και Cornelius (2001) πρότειναν την αφαίρεση τριών διατυπώσεων (6, 7 και 9) και απέδειξαν ότι η AIMS παραμένει έγκυρη και με επτά διατυπώσεις. Επιπλέον, πρότειναν τη διττή χρήση της: ως μονοπαραγοντική (AIMS_7) για τη συνολική αθλητική ταυτότητα και ως τριχοϊκή υποκλίμακα, με τις εξής τρεις διαστάσεις: «κοινωνική ταυτότητα» (1, 2 & 3), «αποκλειστικότητα» (4 & 5) και «αρνητικός συναισθηματισμός» (8 & 10). Οι AIMS_10 και AIMS_7 έχουν ευρεία επιστημονική αποδοχή, χρησιμοποιούμενες σε πολυάριθμες έρευνες (Wiechman & Williams, 1997; Hale, James, & Stambulova, 1999; Lamont-Mills & Christensen, 2006; Lally, 2007; Martin, Fogarty & Albion, 2014; Hadiyan & Sheikh, 2015; Helms & Morris, 2020).

Οι Langdon και Petracca (2010), θέλοντας να αξιολογήσουν τη χορευτική ταυτότητα 77 γυναικών ηλικίας 18–55 ετών, οι οποίες ασχολούνταν με τον μοντέρνο χορό, προσαρμόσαν την AIMS στο χορευτικό πλαίσιο αντικαθιστώντας τους όρους «αθλητής/τρια» και «άθλημα» με «χορευτής/χορεύτρια» και «χορός». Η DIMS αποτελείται από 10 διατυπώσεις με επταβάθμια κλίμακα Likert, όπου οι υψηλότερες βαθμολογίες υποδηλώνουν μεγαλύτερη αίσθηση χορευτικής ταυτότητας. Η εσωτερική συνοχή κατά την προσαρμογή ήταν υψηλή, με α του Cronbach = .91.

Η πρόταση των ερευνητών περιλαμβάνει τη στάθμιση της κλίμακας η οποία περιλαμβάνει 7 διατυπώσεις (DIMS-7) με απαντήσεις σε πενταβάθμια κλίμακα Likert, συγκροτώντας έναν μονοπαραγοντικό δείκτη χορευτικής ταυτότητας.

Διαδικασία

Η μετάφραση, η προσαρμογή και η ψυχομετρική αξιολόγηση της κλίμακας Dancer Identity Measurement Scale (DIMS) των Langdon και Petracca (2010) στο ελληνικό χορευτικό περιβάλλον πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τα στάδια που προτείνουν οι Hambleton, Merenda και Spielberger (2005) καθώς και οι Sousa και Rojjanasrirat (2011). Τέσσερα είναι τα στάδια της διαδικασίας αυτής.

Το 1^ο στάδιο περιλαμβάνει τη μετάφραση και την πολιτισμική προσαρμογή του ερωτηματολογίου στην ελληνική γλώσσα. Η μετάφραση πραγματοποιήθηκε από δύο επαγγελματίες μεταφραστές. Στη συνέχεια, το παραχθέν κείμενο επαναμεταφράστηκε στην αγγλική γλώσσα από δύο άλλους επαγγελματίες μεταφραστές, οι οποίοι δεν γνώριζαν το πρωτότυπο αγγλικό κείμενο. Το επόμενο βήμα ήταν η σύγκριση των δύο κειμένων από τους τέσσερεις μεταφραστές παρουσία ειδικών του χορού ώστε να διασφαλιστεί η σημασιολογική, εννοιολογική και πολιτισμική ισοδυναμία της μετάφρασης. Τέλος, η παραχθείσα κλίμακα δόθηκε για συμπλήρωση σε δείγμα 15 χορευτών με στόχο να αποφευχθούν λάθη στη σαφήνεια, την κατανόηση και την ερμηνευτική επάρκεια των προτάσεων.

Το 2^ο στάδιο της διαδικασίας περιελάμβανε την πραγματοποίηση ΔΠΑ με στόχο τη διερεύνηση της παραγοντικής δομής της ελληνικής έκδοσης της κλίμακας, ενώ στο 3^ο στάδιο πραγματοποιήθηκε ΕΠΑ με στόχο την επιβεβαίωση της παραγοντικής δομής της κλίμακας που προέκυψε κατά το προηγούμενο στάδιο. Τέλος, στο 4^ο στάδιο πραγματοποιήθηκε ο έλεγχος της αξιοπιστίας και της εγκυρότητας της κλίμακας.

Στατιστική Ανάλυση

Οι στατιστικές αναλύσεις πραγματοποιήθηκαν με στόχο τη διερεύνηση και επιβεβαίωση της δομής της κλίμακας, καθώς και την εκτίμηση της αξιοπιστίας και της εγκυρότητάς της. Αρχικά, διεξήχθη ΔΠΑ προκειμένου να εξεταστεί η παραγοντική δομή των δεδομένων της ελληνικής έκδοσης της κλίμακας DIMS-7. Η καταλληλότητα των δεδομένων για τη ΔΠΑ αξιολογήθηκε με τους δείκτες Kaiser-Meyer-Olkin (KMO), με αποδεκτές τιμές $> 0,6$, και το Bartlett's Test of Sphericity ($p < ,05$). Η καταλληλότητα κάθε διατύπωσης εξετάστηκε μέσω του Δείκτη Καταλληλότητας Δειγματοληψίας (Measure of Sampling Adequacy, MSA), με αποδεκτές τιμές $> 0,5$ (Hair, Anderson, Tatham, & Black, 1998).

Στη συνέχεια, πραγματοποιήθηκε ΕΠΑ με τη χρήση του στατιστικού πακέτου LISREL 8.80, προκειμένου να επιβεβαιωθεί η δομική εγκυρότητα της DIMS-7. Οι δείκτες που εξετάστηκαν περιλάμβαναν: $\chi^2/df < 5$, με τιμές κοντά στο 3 να υποδεικνύουν πολύ καλή προσαρμογή του μοντέλου (Kline, 2016), SRMR $< 0,08$ (Hu & Bentler, 1999), GFI $> 0,90$ (Hair et al., 1998), RMSEA $< 0,08$ (Byrne, 2016), CFI $> 0,95$ και NFI $> 0,90$ (Kline, 2016).

Ο έλεγχος της εσωτερικής συνοχής και της εννοιολογικής δομής της DIMS-7 πραγματοποιήθηκε με τη χρήση του α του Cronbach, της αξιοπιστίας σύνθετου δείκτη (Composite Reliability / CR) με αποδεκτές τιμές $> 0,7$, της συγκλίνουσας εγκυρότητας (Convergent Validity / CV) και της εξαγόμενης μέσης διακύμανσης (Average Variance Extracted / AVE) με αποδεκτές τιμές $> 0,5$.

Τέλος, για τη διερεύνηση πιθανών διαφορών ως προς το φύλο και το είδος χορού των συμμετεχόντων, πραγματοποιήθηκε One-way ANOVA, ενώ το επίπεδο στατιστικής σημαντικότητας ορίστηκε σε $p < ,05$.

Αποτελέσματα

Κατά το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας προσαρμογής της κλίμακας, διεξήχθη ΔΠΑ με στόχο τη διερεύνηση της μονοπαραγοντικής δομής της ελληνικής έκδοσης της DIMS-7, δεδομένου ότι οι ερευνητές επιθυμούσαν τη μέτρηση της συνολικής χορευτικής ταυτότητας των συμμετεχόντων μέσω των επτά διατυπώσεων. Η ανάλυση πραγματοποιήθηκε με τη μέθοδο της Παραγοντικής Ανάλυσης Κυρίων Αξόνων (Principal Axis Factoring, PAF), η οποία χρησιμοποιείται για την ανάδειξη λανθανουσών διαστάσεων που εξηγούν τις συσχετίσεις μεταξύ των μεταβλητών, λαμβάνοντας υπόψη τόσο την κοινή διακύμανση όσο και το σφάλμα μέτρησης (Costello & Osborne, 2005). Ο αριθμός των παραγόντων προσδιορίστηκε σύμφωνα με το κριτήριο της ιδιοτιμής μεγαλύτερης της μονάδας.

Η καταλληλότητα του δείγματος και των μεταβλητών για συμμετοχή στη ΔΠΑ επιβεβαιώθηκε από τις τιμές των δεικτών: KMO = 0,909, Bartlett’s Test of Sphericity (Approx. $\chi^2 = 664,071$, $df = 21$, $p < ,001$) και MSA, με χαμηλότερη τιμή 0,891 και υψηλότερη 0,936. Οι επτά διατυπώσεις που αφορούν τις αντιλήψεις των συμμετεχόντων αναλύθηκαν μέσω PAF, από την οποία προέκυψε ένας παράγοντας, ο οποίος αντιπροσωπεύει τη συνολική χορευτική ταυτότητα και εξηγεί το 70,89% της συνολικής διακύμανσης (Πίνακας 2)..

Πίνακας 2. Ανάλυση παραγόντων και φορτίσεις για την 7-διατυπώσεων Κλίμακα Μέτρησης της Χορευτικής Ταυτότητας

α/α	Διατυπώσεις	Φορτίσεις
1	Θεωρώ τον εαυτό μου χορευτή/χορεύτρια	,852
2	Έχω πολλούς στόχους σχετικά με τον χορό	,958
3	Οι περισσότεροι φίλοι μου είναι χορευτές/χορεύτριες	,794
4	Ο χορός είναι το σημαντικότερο κομμάτι της ζωής μου	,858
5	Αφιερώνω περισσότερο χρόνο σκεπτόμενος/η τον χορό παρά οτιδήποτε άλλο	,879
6	Αισθάνομαι άσχημα αν έχω χαμηλές αποδόσεις στον χορό	,820
7	Θα ήμουν πολύ στεναχωρημένος/η αν δεν μπορούσα να συμμετέχω στον χορό λόγω τραυματισμού	,711
	Συνολική διακύμανση	70,89%
	Διακύμανση παράγοντα	70,89%
	Eigen values	5,237
	α του Cronbach	,943
	M.O. = 3,42 και T.A. = ,86	

Στο 3ο στάδιο της διαδικασίας πραγματοποιήθηκε ΕΠΑ με στόχο την επιβεβαίωση της παραγοντικής δομής που προέκυψε από τη ΔΠΑ στο 2ο στάδιο. Η εκτίμηση των παραμέτρων έγινε με τη μέθοδο Μέγιστης Πιθανοφάνειας. Το θεωρητικό μοντέλο περιλαμβάνει έναν παράγοντα/λανθάνουσα μεταβλητή, ο οποίος ονομάστηκε «συνολική χορευτική ταυτότητα». Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι το θεωρητικό μοντέλο εμφανίζει αποδεκτή προσαρμογή, με $\chi^2 = 62,04 / d.f. = 14$, $p < ,001$. Οι δείκτες προσαρμογής CFI, NFI και GFI έλαβαν τιμές ,95, ,96 και ,91 αντίστοιχα, υποδεικνύοντας καλή προσαρμογή. Επιπλέον, οι τιμές των δεικτών RMSEA (,073) και SRMR (,044) επιβεβαιώνουν την καλή προσαρμογή του μοντέλου.

Στο 4ο και τελευταίο στάδιο της διαδικασίας αξιολογήθηκαν η εγκυρότητα και η αξιοπιστία της Κλίμακας Μέτρησης της Χορευτικής Ταυτότητας. Η ανάλυση έδειξε υψηλό δείκτη σύνθετης αξιοπιστίας (CR) και ικανοποιητική συγκλίνουσα εγκυρότητα (CV), όπως καταγράφεται στον μέσο

όρο εξαγόμενης διακύμανσης (AVE). Επιπλέον, οι επιμέρους φορτίσεις των επτά διατυπώσεων επιβεβαιώνουν την ισχυρή συμβολή των μεταβλητών στη διαμόρφωση του παράγοντα (Πίνακας 3).

Πίνακας 3. Composite Reliability και Average Variance Extracted της κλίμακας

Διατυπώσεις	Φορτίσεις	CR	AVE
Θεωρώ τον εαυτό μου χορευτή/χορεύτρια	,84		
Έχω πολλούς στόχους σχετικά με τον χορό	,95		
Οι περισσότεροι φίλοι μου είναι χορευτές/ χορεύτριες	,78		
Ο χορός είναι το σημαντικότερο κομμάτι της ζωής μου	,85		
Αφιερώνω περισσότερο χρόνο σκεπτόμενος/η τον χορό παρά οτιδήποτε άλλο	,87	,940	,694
Αισθάνομαι άσχημα αν έχω χαμηλές αποδόσεις στον χορό	,81		
Θα ήμουν πολύ στεναχωρημένος/η αν δεν μπορούσα να συμμετέχω στον χορό λόγω τραυματισμού	,71		

Το φύλο ως παράγοντας διαφοροποίησης της χορευτικής ταυτότητας

Για να εξεταστεί αν το φύλο διαφοροποιεί τη χορευτική ταυτότητα, πραγματοποιήθηκε ανάλυση διακύμανσης One-way ANOVA. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι το φύλο αποτελεί σημαντικό παράγοντα διαφοροποίησης της χορευτικής ταυτότητας ($F_{(1,118)} = 10,43, p < ,001$). Συγκεκριμένα, οι γυναίκες εμφάνισαν υψηλότερη χορευτική ταυτότητα (M.O. = 3,57, T.A. = 0,81) σε σχέση με τους άνδρες χορευτές (M.O. = 2,99, T.A. = 0,87).

Το είδος χορού ως παράγοντας διαφοροποίησης της χορευτικής ταυτότητας

Για να διερευνηθεί η επίδραση του είδους χορού στη χορευτική ταυτότητα, πραγματοποιήθηκε επίσης ανάλυση One-way ANOVA. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι το είδος χορού διαφοροποιεί σημαντικά τη χορευτική ταυτότητα ($F_{(3,116)} = 21,13, p < ,001$). Οι πολλαπλές συγκρίσεις με Bonferroni ανέδειξαν ότι οι συμμετέχοντες στον ελληνικό παραδοσιακό χορό παρουσίασαν χαμηλότερη χορευτική ταυτότητα (M.O. = 2,55, T.A. = 0,81) σε σχέση με τους χορευτές του κλασσικού χορού (M.O. = 3,89, T.A. = 0,52), του σύγχρονου χορού (M.O. = 3,62, T.A. = 0,66) και των Latin χορών (M.O. = 3,59, T.A. = 0,77).

Συζήτηση

Η αθλητική ταυτότητα καταλαμβάνει ένα σημαντικό μέρος της εργογραφίας της αθλητικής ψυχολογίας, παρέχοντας πολύτιμες πληροφορίες για θέματα όπως η προπονητική κατάσταση, η ανάπτυξη των αθλητών, αλλά και η ολιστική τους ευεξία (Agaiby, 2021). Ο όρος «αθλητική ταυτότητα» αναφέρεται στην ένταση με την οποία ο αθλητής συνδέει την ταυτότητά του με ένα συγκεκριμένο σπορ, και όλα τα στοιχεία που τη συνθέτουν αντικατοπτρίζουν με ακρίβεια τον τρόπο που ο ίδιος αντιλαμβάνεται την αθλητική του ιδιότητα. Αντίθετα, στον χώρο του χορού, η έννοια της χορευτικής ταυτότητας παραμένει σχετικά ανεξερεύνητη, καθώς μόλις τις τελευταίες δύο δεκαετίες έχουν αρχίσει οι ερευνητές να την μελετούν συστηματικά (Ανδρουλιδάκη, 2020).

Σκοπός της παρούσας έρευνας ήταν η μετάφραση και σταθμισμένη προσαρμογή της DIMS των Langdon και Petracca (2010) στην ελληνική γλώσσα, ώστε να καταστεί εργαλείο αξιόπιστο και έγκυρο για το ελληνικό χορευτικό περιβάλλον. Επιπλέον, διερευνήθηκαν η επίδραση του φύλου και του είδους χορού στη χορευτική ταυτότητα. Η προσαρμογή και ψυχομετρική αξιολόγηση της

κλίμακας ακολουθήθηκε σύμφωνα με τα προτεινόμενα στάδια των Hambleton, Merenda και Spielberg (2005) και των Sousa και Rojjanasrirat (2011).

Τα αποτελέσματα της διερευνητικής και επιβεβαιωτικής παραγοντικής ανάλυσης ανέδειξαν έναν παράγοντα, τη «συνολική χορευτική ταυτότητα», επιβεβαιώνοντας τη μονοπαραγοντική δομή της κλίμακας, όπως προτάθηκε από τους ερευνητές για τις επτά διατυπώσεις (DIMS-7). Το ποσοστό της συνολικής διακύμανσης που εξηγεί ο παράγοντας αποτελεί ισχυρή ένδειξη της εννοιολογικής συνοχής και της παραγοντικής σταθερότητας των διατυπώσεων. Επιπλέον, οι φορτίσεις των επτά διατυπώσεων υπογραμμίζουν τη σημαντική συμβολή κάθε διατύπωσης στη συγκρότηση του παράγοντα. Η αξιοπιστία της κλίμακας τεκμηριώνεται από την υψηλή τιμή του α του Cronbach, ενώ η σύνθετη αξιοπιστία και ο μέσος όρος εξαγόμενης διακύμανσης επιβεβαιώνουν τη δομική και εννοιολογική εγκυρότητα της κλίμακας.

Ο μέσος όρος των απαντήσεων των συμμετεχόντων υποδηλώνει μέτρια προς υψηλή ταύτιση με την ιδιότητα του χορευτή. Το εύρημα αυτό υποδηλώνει ότι οι συμμετέχοντες διατηρούν μια εσωτερικευμένη σχέση με τον χορό, η οποία όμως δεν εκδηλώνεται σε ακραία ή επαγγελματικά επίπεδα, πιθανότατα λόγω του σταδίου εκπαίδευσης ή της χορευτικής εμπειρίας του δείγματος.

Οι αναλύσεις διακύμανσης έδειξαν ότι τόσο το φύλο όσο και το είδος χορού διαφοροποιούν σημαντικά τη χορευτική ταυτότητα, υποστηρίζοντας τη θεωρητική προσέγγιση της ταυτότητας ως δυναμικής και πολυπαραγοντικής κατασκευής (Bond & Stinson, 2000; Pickard, 2012α). Η ισχυρότερη ταύτιση των γυναικών με τον χορό πιθανόν αντανακλά κοινωνικές κατανομές ρόλων και πολιτισμικές νόρμες που επηρεάζουν τον τρόπο έκφρασης του σώματος, τον βαθμό ταύτισης με την τέχνη του χορού και τη συμμετοχή σε καλλιτεχνικές πρακτικές (Agaiby, 2021; Erikson, 1974; Merleau-Ponty, 1945; Πουρκός, 2019; Tajfel & Turner, 1979; Thomas, 2003).

Η διαφοροποίηση ανά είδος χορού υπογραμμίζει τη σημασία του πλαισίου και του τύπου χορευτικής εμπειρίας. Οι συμμετέχοντες στον ελληνικό παραδοσιακό χορό παρουσίασαν χαμηλότερη χορευτική ταυτότητα, πιθανώς λόγω της ερασιτεχνικής φύσης και της κοινοτικής διάστασης αυτού του είδους, σε αντίθεση με τον κλασικό, τον σύγχρονο και τους Latin χορούς, οι οποίοι συνδέονται συχνότερα με καλλιτεχνικές και επαγγελματικές ταυτότητες. Η παραπάνω παρατήρηση συμφωνεί με προηγούμενες μελέτες που υπογραμμίζουν τον ρόλο της καλλιτεχνικής πρακτικής στη συγκρότηση της καλλιτεχνικής και επαγγελματικής ταυτότητας (Burt, 2022; Gee, 2000; Marion, 2006; Pickard, 2012α).

Συνολικά, η μελέτη παρέχει ένα αξιόπιστο εργαλείο για την αξιολόγηση της χορευτικής ταυτότητας στον ελληνικό πληθυσμό, επιβεβαιώνοντας τη σημασία της πολιτισμικής προσαρμογής των κλιμάκων και υπογραμμίζοντας την επίδραση κοινωνικών, πολιτισμικών και πρακτικών παραγόντων στη διαμόρφωση της χορευτικής ταυτότητας. Οι ερευνητές προτείνουν περαιτέρω μελέτες που θα διερευνήσουν τη σχέση της χορευτικής ταυτότητας με την επαγγελματική πορεία, την αφοσίωση στον χορό και την ψυχολογική ευεξία των χορευτών.

Συμπεράσματα

Από τη στατιστική ανάλυση των δεδομένων και τη συζήτηση προκύπτει ότι η «Κλίμακα Μέτρησης της Χορευτικής Ταυτότητας», όπως προσαρμόστηκε και εφαρμόστηκε στην παρούσα μελέτη, αποτελεί ένα αξιόπιστο και έγκυρο εργαλείο μέτρησης της χορευτικής ταυτότητας. Η κλίμακα είναι κατάλληλη για χρήση σε έρευνες που αφορούν το ελληνικό χορευτικό περιβάλλον, παρέχοντας πληροφορίες για την ένταση και τον τρόπο ταύτισης των συμμετεχόντων με τον χορό.

Η μέση τιμή των απαντήσεων υποδηλώνει ότι οι συμμετέχοντες αναγνωρίζουν τον εαυτό τους ως χορευτή, χωρίς όμως να επιτυγχάνεται απόλυτη ταύτιση με τον χορό. Το εύρημα αυτό υποδεικνύει ότι οι συμμετέχοντες διατηρούν μια εσωτερικευμένη και θετική σχέση με τη δραστηριότητα, η οποία ωστόσο δεν έχει αναδειχθεί σε ακραία ή επαγγελματικά προσανατολισμένη αφοσίωση, πιθανώς λόγω του επιπέδου εκπαίδευσης ή της χορευτικής εμπειρίας του δείγματος.

Επιπλέον, τα αποτελέσματα υποστηρίζουν ότι η χορευτική ταυτότητα διαμορφώνεται από κοινωνικούς και πολιτισμικούς παράγοντες. Το φύλο εμφανίζεται ως σημαντικός παράγοντας διαφοροποίησης, με τις γυναίκες να παρουσιάζουν ισχυρότερη ταύτιση με τον χορό σε σχέση με τους άνδρες. Αντίστοιχα, το είδος χορού διαφοροποιεί τη χορευτική ταυτότητα, με τους συμμετέχοντες στον κλασσικό, σύγχρονο και Latin χορό να εμφανίζουν υψηλότερη ταύτιση σε σύγκριση με τον ελληνικό παραδοσιακό χορό. Αυτή η διαφοροποίηση πιθανόν αντανακλά τον διαφορετικό χαρακτήρα της πρακτικής, τη σκηνική ένταση, τον τρόπο διδασκαλίας και τη σχέση με καλλιτεχνικές ή επαγγελματικές ταυτότητες.

Συνολικά, η κλίμακα DIMS-7 αποδεικνύεται εργαλείο κατάλληλο για την ποσοτική αξιολόγηση της χορευτικής ταυτότητας, προσφέροντας τη δυνατότητα περαιτέρω ερευνών σχετικά με την επίδραση κοινωνικών, πολιτισμικών και πρακτικών παραγόντων στη συγκρότηση της ταυτότητας των χορευτών και στην ανάπτυξη στρατηγικών υποστήριξης της συμμετοχής τους στο χορό.

Βιβλιογραφία

- Aalten, A. (2007). Listening to the Dancer's Body. *The Sociological Review*, 55(1_suppl), 109-125. <https://doi.org/10.1111/j.1467-954X.2007.00696.x>
- Agaiby, D.S. (2021). *Dance identity: A mixed-methods study exploring dance identity and the development of a dance identity questionnaire (DIQ)* [Doctoral dissertation, University of Huddersfield]. University of Huddersfield Repository. <https://eprints.hud.ac.uk/id/eprint/35718/>
- Ανδρουλιδάκη, Α. (2020). *Κατασκευή Ερωτηματολογίου Εικόνας Σώματος για Χορεύτριες Κλασσικού και Σύγχρονου Χορού*. Αδημοσίευτη Μεταπτυχιακή Διατριβή. Τμήμα επιστήμης Φυσικής Αγωγής & Αθλητισμού. ΕΚΠΑ.
- Beaton, D.E., Bombardier, C., Guillemin, F., & Ferraz, M.B. (2000). Guidelines for the process of cross-cultural adaptation of self-report measures. *Spine*, 25(24), 3186–3191. <https://doi.org/10.1097/00007632-200012150-00014>
- Bond, K.E., & Stinson, S.W. (2000). “I Feel Like I’m Going to Take Off!” Young People’s Experiences of the Super ordinary in Dance. *Dance Research Journal*, 32(2), 52-87. <https://doi.org/10.2307/1477981>
- Brewer, B.W., Van Raalte, J.L., & Linder, D.E. (1993). Athletic identity: Hercules’ muscles or Achilles heel? *International Journal of Sport Psychology*, 24(2), 237–254.
- Brewer, B.W., & Cornelius, A.E. (2001). Norms and factorial invariance of the Athletic Identity Measurement Scale (AIMS). *Academic Athletic Journal*, 16, 103–113.
- Burt, R. (2022). *The male dancer: Bodies, spectacle, sexualities* (3rd ed). London: Routledge.
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. Routledge.
- Byrne, B.M. (2016). *Structural equation modeling with AMOS: Basic concepts, applications, and programming* (3rd ed.). Routledge.

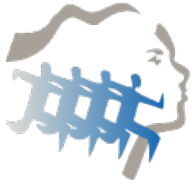

- Costello, A.B. & Osborne, J. (2005). "Best practices in exploratory factor analysis: four recommendations for getting the most from your analysis. *Practical Assessment, Research, and Evaluation*, 10(7), 1-9. <https://doi.org/10.7275/jyj1-4868>
- Erikson, E. H. (1974). *Identity: Youth and crisis*. Faber and Faber.
- Filippou F., Goulimaris D., Serbezis V., Genti M., Davoras D. (2010). Collective identity and dance in modern urban Greece. *Issues in Ethnology and Anthropology*, 1(5), 213-221.
- Fortin, S., Long, W., Lord, M. (2002). Three voices: Researching how somatic education informs contemporary dance. *Research in Dance Education*, 3(2), 155–179. <https://doi.org/10.1080/1464789022000034712>
- Gaston-Gayles, J.L. (2005). The Factor Structure and Reliability of the Student Athletes' Motivation toward Sports and Academics Questionnaire (SAMSAQ). *Journal of College Student Development*, 46(3), 317-327. Project MUSE, <https://dx.doi.org/10.1353/csd.2005.0025>
- Gee, J.P. (2000). Identity as an analytic lens for research in education. *Review of Research in Education*, 25(1), 99–125. <https://doi.org/10.3102/0091732X025001099>
- Hadiyan, H. & Sheikh, M. (2015). How Different Sports Establish Different Athletic Identity Levels. *International Journal of Kinesiology & Sports Science*, 3(3), 28-32. <http://dx.doi.org/10.7575/aiac.ijkss.v.3n.3p.28>
- Hair, J.F., Anderson, R.E., Tatham, R.L., & Black, W.C. (1998). *Multivariate data analysis* (5th ed.). Prentice Hall.
- Hall, S. (1996). Introduction: Who needs “identity”? In S. Hall & P. du Gay (Eds.), *Questions of cultural identity* (pp. 1–17). SAGE.
- Hale, B.D., James, B., & Stambulova, N. (1999). Determining the dimensionality of athletic identity: A "Herculean" cross-cultural undertaking. *International Journal of Sport Psychology*, 30(1), 83–100.
- Hambleton, R.K., Merenda, P.F., & Spielberger, C.D. (Eds.). (2005). *Adapting educational and psychological tests for cross-cultural assessment*. Lawrence Erlbaum Associates.
- Harrison, C.K., Tranyowicz, L., Bukstein, S., McPherson-Botts, G., & Lawrence, S.M. (2014). I Am What I Am? The Baller Identity Measurement Scale (BIMS) with a Division I football team in American higher education. *Sport Sciences for Health*, 10(1), 53–58. <https://doi.org/10.1007/s11332-014-0171-3>
- Helms, K. & Morris, D. (2020). Relationship of Athletic Identity to Selected Health Behaviors Among College Students: Implications Beyond Formal Sport Participation. *Journal of Physical Activity Research*, 5(1), 3-8. <http://dx.doi.org/10.12691/jpar-5-1-2>
- Hu, L.T., & Bentler, P.M. (1999). Cutoff criteria for fit indexes in covariance structure analysis: Conventional criteria versus new alternatives. *Structural Equation Modeling: A Multidisciplinary Journal*, 6(1), 1–55. <https://doi.org/10.1080/10705519909540118>
- Giddens, A. (1991). *Modernity and self-identity: Self and society in the late modern age*. Polity Press.
- Kline, R. B. (2016). *Principles and practice of structural equation modeling* (4th ed.). Guilford Press.
- Kroger, J. (1996). *Identity in Adolescence, the balance between self and the other* (2nd ed). London: Routledge.
- Lally, P. (2007). Identity and athletic retirement: A prospective study. *Psychology of Sport and Exercise*, 8(1), 85–99. <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2006.03.003>

- Lamont-Mills, A. & Christensen, SA. (2006). Athletic identity and its relationship to sport participation levels. *Journal of Science and Medicine in Sport*, 9(6), 472 – 478
- Langdon, S. W., & Petracca, G. (2010). Tiny dancer: Body image and dancer identity in female modern dancers. *Body image*, 7(4), 360–363. <https://doi.org/10.1016/j.bodyim.2010.06.005>
- Lupo, C., Mosso, C.O., Guidotti, F., Cugliari, G., Pizzigalli, L., & Rainoldi, A. (2017). The Adapted Italian Version of the Baller Identity Measurement Scale to Evaluate the Student-Athletes' Identity in Relation to Gender, Age, Type of Sport, and Competition Level. *PLoS one*, 12(1), e0169278. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0169278>
- Marion, J.S. (2006). *Dance as self, culture, and community: The construction of personal and collective meaning and identity in competitive ballroom and salsa dancing*. (Doctoral dissertation, University of California). Available at: <https://escholarship.org/uc/item/9gt303x6>
- Martin, L.A., Fogarty, G.J., & Albion, M.J. (2014). Changes in athletic identity and life satisfaction of elite athletes as a function of retirement status. *Journal of Applied Sport Psychology*, 26(1), 96–110. <https://doi.org/10.1080/10413200.2013.798371>
- Merleau-Ponty, M. (1945). *Phénoménologie de la perception*. Paris: Gallimard.
- Ohashi, Y.B., Wang, S.B., Shingleton, R.M., & Nock, M.K. (2023). Body dissatisfaction, ideals, and identity in the development of disordered eating among adolescent ballet dancers. *The International journal of eating disorders*, 56(9), 1743–1751. <https://doi.org/10.1002/eat.24005>
- Pickard, A. (2012α). Schooling the dancer: the evolution of an identity as a ballet dancer. *Research in Dance Education*, 13(1), 25–46. <https://doi.org/10.1080/14647893.2011.651119>
- Pickard, A. (2012β). Ballet body belief: perceptions of an ideal ballet body from young ballet dancers. *Research in Dance Education*, 14(1), 3–19. <https://doi.org/10.1080/14647893.2012.712106>
- Πουρκός, Μ. (Επιμ.). (2019). *Σώμα, βίωμα, ταυτότητα και διαδικασίες κοινωνικοποίησης και μάθησης στην εποχή της κρίσης και παγκοσμιοποιημένης ρευστότητας*. Θεσσαλονίκη: Δίσιγμα.
- Sousa, V.D. & Rojjanasrirat, W. (2011). Translation, adaptation and validation of instruments or scales for use in cross-cultural health care research: A clear and user-friendly guideline. *Journal of Evaluation in Clinical Practice*, 17(2), 268–274. <https://doi.org/10.1111/j.1365-2753.2010.01434.x>
- Tajfel, H. & Turner, J. C. (1979). An integrative theory of intergroup conflict. In W. G. Austin, & S. Worchel (Eds.). *The social psychology of intergroup relations* (pp. 33-37). Monterey, CA: Brooks/Cole.
- Thomas, H. (2003). *The body, dance and cultural theory*. London: Palgrave Macmillan.
- Βρύζας, Κ. (2005). *Παγκόσμια επικοινωνία και πολιτιστικές ταυτότητες*. Αθήνα. Gutenberg.
- Wiechman, S.A. & Williams, J. (1997). Relation of athletic identity to injury and mood disturbance. *Journal of Sport Behavior*, 20(2), 199–210.

Translation adaptation and validation of the Dancer Identity Measurement Scale (DIMS) in the Greek dance context

Voutsas, H.^{1*}, Pavlidou, E.², Pitsi, A.¹, Masadis, Gr.¹, Voulgaridis, G.³, Mavridou, Z.¹

¹Democritus University of Thrace

²Aristotle University of Thessaloniki

³2nd Junior High School of Alexsandroupolis

ABSTRACT

The aim of the present study was the translation, adaptation, and validation of the Dancer Identity Measurement Scale (DIMS) in the Greek language and within the Greek dance context. Additionally, the study examined the role of gender and dance type as factors influencing dancer identity. A total of 223 dancers participated in the study, with 103 involved in the Exploratory Factor Analysis (EFA) and 120 in the Confirmatory Factor Analysis (CFA). The DIMS, originally developed in 2010 in English, was translated and adapted under the proposed Greek title “Dancer Identity Measurement Scale” and consists of 7 items forming a single-factor structure. The statistical analyses included descriptive statistics, EFA and CFA, assessment of internal consistency, and one-way ANOVA. The results indicated that: (a) the EFA revealed a unidimensional structure with high internal consistency, (b) the CFA confirmed the single-factor structure according to the fit indices, (c) women exhibited higher levels of identification with dance compared to men, and (d) participants practicing Greek traditional dance showed the lowest levels of dance identification. Overall, the findings indicate that the scale is a valid and reliable instrument for assessing dancer identity, while factors such as gender and dance type significantly differentiate the levels of dancer identification.

Key words: Contemporary dance; Greek traditional dance; Positive body image; Confirmatory Factor Analysis.

Corresponding address:

Hariklia Voutsas
Democritus University of Thrace
Department of Physical Education and Sport Sciences
University Campus, 69100 Komotini

E-mail:

hvoutsas@googlemail.com